

PIMEN CONSTANTINESCU

PIMEN CONSTANTINESCU

Reputatul italianist s-a născut în 27 august 1905 la Plăginești, județul Râmnicu Sărat și-a făcut studiile primare și liceale la Focșani, perioadă în care a debutat cu poezii și traduceri în revistele "Universul literar", "Căminul" și "Freamățul" din localitate, activând în redacția acestora. A urmat Facultatea de Litere și Filosofie din București.

A activat ca bibliotecar al Seminarului de italiană al Universității București, ca profesor la mai multe licee din București și din țară.

A publicat în prestigioase reviste din țară și străinătate, cu deosebire până în 1947, rămânând autor de manuale de limba și literatura italiană.

A fondat la Sibiu gruparea intelectuală "Thesis", a activat ca reprezentant-corespondent al Universității din Perugia în România.

În 1938 a înființat la Liceul "Gheorghe Lazăr" din Sibiu Societatea româno-italiană de cultură "Leonardo da Vinci", cu bibliotecă proprie.

În 1939 a primit titlul de Cavaler al Ordinului "Coroana Italiei", pentru merite culturale iar în 1940, titlul de Comandor al Ordinului "Coroana Italiei", recunoaștere a meritelor sale științifice și didactice.

Între 1 noiembrie 1940 și 1 aprilie 1941, a fost consilier cultural pe lângă Legațiunea României la Roma.

Între 1941 și 1943, a figurat ca lector suplinitor de italiană la Facultatea de Filosofie și Litere a Universității "Ferdinand I" din Cluj, aflată în refugiu la Sibiu; între 1941 și 1944 a fost profesor la Seminarul Pedagogic Universitar Sibiu.

A devenit doctor al Universității din Roma, cu teza *Poezia socială a Adei Negri* ("fecioara roșie", cum fusese numită în epocă) în 1941.

A fost decorat în război, atât în campania din Est (combatant între 1942-1943), cât și în cea din Vest (1944-1945).

Lector universitar la Institutul de Științe Economice și Planificare din București, asistent de italiană la Academia de Înalte Studii Economice din Brașov, secretar al Institutului de limbi moderne de pe lângă aceeași Academie, între 1944 și 1949, a activat ca membru al Societății Scriitorilor Români din Ardeal, iar după 1951, secretar științific al Societății de Științe Istorice și Filologice - Filiala Sibiu; apoi profesor de liceu și la școala din satul Poplaca, unde a desfășurat o fructuoasă activitate ca folclorist.

Membru în comisii internaționale, redactor al mai multor reviste filologice din țară și Italia, înainte de 1947, a revenit la o activitate febrilă în ultimii ani de viață, 1967-1973: organizator de congrese internaționale, traducător din literatura italiană și dialectul friulan, întreținând o fructuoasă corespondență cu scriitori și filologi italieni, de la celebra Ada Negri, la poeți friulani.

Între 1969 și 1971, a fost bibliograf principal la Biblioteca Facultății de Istorie-Filologie din Sibiu (aparținând de Universitatea "Babeș-Bolyai" din Cluj), perioadă din care datează donația fondului de carte ce-i poartă numele.

S-a stins din viață la Sibiu, la 25 aprilie 1973.

Postum, după câteva studii, i-a apărut și monumentală antologie trilingvă, friulană-italiană-română de "Poezie Friulană: Din Renaștere pînă în zilele noastre".